

En door deze puurheid, dit nooit aflatende zelfonderzoek, werd het beeld, dat wij van het ons onbekende Nieuw Zeeland krijgen, met al zijn mensen van toen en nu en straks, met zijn kreken, taxusbomen, camelia's, zijn schapenkudden, rotsen en bungalows — van een transparantie, die ons bijna verwacht, omdat het lijkt, alsof wij onbescheiden waren

Er is bij een zo uitgebreide brievenschat, vol uitingen over de kunstvorm, die haar lief was, mét een evenzo zichzelf en haar verhalen ontledend Dagboek, stof te over om te blijven putten uit wat „de moeder van het korte verhaal” ons naliet. Maar wij moeten naar een slot uitzien. Laat dit zijn wat Katherine Mansfield in haar Dagboek schreef, nadat zij *The Garden-Party* voltooid had (op 14 oktober 1921):

„De laatste dagen valt je meer dan iets anders het blauw op. Blauwe lucht, blauwe bergen, alles is van een hemels blauw! En wolken in allerlei soort — vleugels, zachte witte wolken, bijna vaste, gouden eilandjes, grote namaakbergen. Het goud verdonkert langs de hellingen. Het is, heel gewoon: volmaakt. Maar de late avond is de tijd — der tijden. Dan, met die on aardse schoonheid voor je, is het niet moeilijk je te realiseren hoe ver je gaan moet. Iets schrijven, dat die rijzende maan, dat bleke licht waardig zal zijn. En „simpel” genoeg te zijn, zoals men simpel zou zijn voor God”.

Naschrift

Bij het corrigeren der drukproeven vernamen wij helaas, dat John Middleton Murry op 67-jarige leeftijd te Bury St. Edmunds overleed. Zo ontviel ons de grote ijveraar voor Katherine Mansfields werk toch nog te vroeg Een gelukkige omstandigheid mag echter zeker heten, dat hij juist voor zijn ziekworden nog geweten heeft, dat ook Holland K. M.'s betekenis gaat begrijpen: *Gaade* in Delft gaf *Hans Edinga* opdracht haar verhalen te selecteren en te vertalen.

F. S.-O.

